

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.

Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó hivatalba
3 korona utéza, 18. szám alá
küldendő.

Pest, sept. 1.
1867.

22. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:

Magyarutca 1. sz.

ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

A mumus.

Mikor még csak a muszákkal
Ijesztettek a honatyák!
Azok, kik választóikat —
Programmjukkal cserben hagyák.
Kik fűt, fát oda ígérve...
Kusztak képviselőségre:
Neveténk a taktikának —
Melylyel köpenyt fordítanak.

Mikor még Deák azt mondá:
Hogy hát hiszen majd lesz gond rá —
Nem gyötrik a szegény népet,
Bu nélkül és nyugton élhet.
Csinján hajtják be az adót,
Mit a német nyakunkra rótt...
Hinni kezdtünk a szavának
S ime, hogy megexequálnak?

És mikor még Besze János!
A közösiügy mellett dörgött;
Ujdonsült magyar kormányunk
Indemnitiért könyörgött:
Megis nyerték még ez évben —
Az ördög gondolta volna...
Hogy oly hamar kölcsönt kérjen
Még vagy hatvan millióra!

Mikor a kvóta küldöttség
Felment Bécsbe alkudozni,
Reméltük, hogy tán kevesebb —
Terhet fog majd haza hozni?
És most abban mesterkedik —
Hogy még nagyobb lesz a hányad
Azon öszvegnél, — mit eddig —
Rajtunk kizsarolhatának!

Mindez hagyján... isten neki...
Nem vádoljuk mi Deákat,
Ha elkezdte... hát vigye ki...
— S hogyha tudja? — mibe vágott.
Hanem most miben sántikál
Horrendum! az osztrák kormány?
Mert a magyarról — nincs ember —
Ki effélet feltenni mer.

Arra fog kérni vótumot...
A jobboldaltól, mely féhig,
Hogy a provisoriumot —
Prolongálja... még egy évig:
Ugyé kedves atyámfia!
E már oszt igazi mumus!
Mint fog majd kiáltani a...
... Baloldal? hogy... non possumus.

LUDAS MATYI.

Ludas Matyi csevegései.

A pest-józsefvárosi képviselő-választásról.

Győzelem! győzelem! ellenség legyőzött.

Megbukott a peesovics párt,
Vele együtt a fiskus R á t h!
Páter Déri is azt fujja?
Alleluja! . . . alleluja!

Na hát van már a fővárosnak is egy radikális ellenzéki, egy baloldali, egy tigris képviselője.

Tisztelet, becsület, azon józsefvárosi választó polgároknak, kik 1865 óta most negyedszer küzdöttek a homokon az igazügyért, a tiszta és józan elvért. Lám a kitartást siker koronázta, mert Csernátony dicső Kossuth apánk 48-iki titkárja! Csernátony a reversális nélkül hazatért derék hazafi Magyarország fővárosának egyik országos képviselője! éljen!

Tréma Bizántia! reszkess majoritás! A baloldal ismét szaporodott egy hatalmas döngetőddel.

Szaporodni fog az még többel is. Adja az isten.

Szja! kedves atyámiai! fordul a világ, lassanként lekezd hullni a hályog még azok szeméről is, kiket a böles Xavérus vakokká tett, s belevezetett a a közösügyi egérfogóba. Maholnap fellebben az a fátyol, mit a multa vetett a 61-iki feliratoktól s az azokban kimondott elvektől kerekelt oldó és így szépen megugrott opportunus had.

Most már az „Üstökös“ esizmadiája is visszavonja készséggel azon minapi s akkor még találó mondatát, hogy a Ferencz város, meg a József város, ha követválasztásra kerül a sor, mégis csak Ferencz-József város; mert hát Józsefváros most már kilépett a dualismusból.

Különben azt mondják a ferenczvárosiak, hogy hát hiszen ők is szívesen követnék a szabad- elvű testvért, csak képviselőjük vállalna már valami miniszteriális hivatalt, hogy köszönne le, majd megmutatná ők, hogy Horváth Károlyból se lenne többé ferenczvárosi képviselő!

Bizony megválasztottuk ott Csernátont Pálffy, Urházy és Vadnay nagy szomorúságára, kik, daczára hogy journalisták volnának, kollégájok ellen Ráth mellett hűségesen kardoskodának és szavazának.

Bármint igyekvének is diadalra vergődni a ráthisták, hősiesen elnyomták a théatristák, — kik egytől egyig a szabad elvűség mellett szerepeltek.

Hiában ágyuztatott, püffögtetett délután 3 órakor a kétségbe esett fiskuspárt; hasztalan potyogtak a rókuspap Déri páter homlokáról akkora halálos veritékcsépek, mint egy savanyított ugorka, — a választók felszedésére kiküldött fogatok, fiákkerek, komfortábelek, omnibuszok, üressen czammogtak vissza.

Jaj bizony dobbal nem fogunk verebet, sem ágyuszóval választót, mert ezzel meg azokat is elriasztották, kik valóban a pártjokhoz tartoztak.

Öröm volt látni az öreg Bucsit, ez originális népköltőt, a mint futta derék társaival a Déri marst, mit ez alkalomra komponált:

„Már siess tanyádra haza
Suszter! Koresák! Ács és Déri!
Hogy a peesovicspárt győzzön —
Nem lehet azt most elérni.

Vigasztalódjatok tehát . .
Képviselő nem lesz most Ráth!
Hej pedig de nehezen várt —
Reá már a bécsi reixráth.“

Egy kis szerény vélemény.

(Ez a cikkecske csupán csak az aesthetika és etiquette-betegeknek van irva.)

Kedves öcsém Matyi!

Debreczenbe járván mostanába, egy olyan jó emberemet kerestem fel, a kit én nagyon szeretek. Ez a jó emberem magamhoz mérve kis ember az igaz, mert én meg oly hosszú vagyok mint egy filozofiai diszkurszus, de azért szeretjük egymást. Az ivószerek és szerszámok kellő mennyiségbe lévén! bizony meg eredt a mi nyelvünk igazán, s áperté előkerült begyünkéből mind az, a mit a normális kedély állapot elővigyázattal rejtve szokott tartani.

Fő vita tárgya volt az aesthetika és az etiquette paragrafusai, melyek felett tüzetesen és tüzetesen allegált egy tetőtől talpig a czél fiatal ember, ki különösen azért kelt ki, hogy Ludas Matyi nem tartja az aesthetika szabályait s az ettiquettére nem hederit egy bakfittyet se. Persze, hogy az a zsirosszáju rüpek Karakán lön legjobban megróva, még pedig azért, hogy ő a tehén farát csak ugy sincere emlegeti, s nem jut eszébe, hogy a még holmi eszthetikus gavallérok kezébe is kerülvén, skandalumot idézhet elő a glacee kesztyükre s a zwicklivel felnyergelt orrokra, mintha bizony már egyszersmind érzene is a szaga.

Hogy az aesthetikus ritterorden éppen a tehén farával nem simpathirozik, nagyon esudálom, mert jól tudom én, hogy ha per a n a l o g i a m jutna valami ilyes objectum eszökbe, a mivel ők az igaz nem sincere palam publice foglalkoznak is; meglehet Eszti-titka! lenne a vitézül védett aesthetikából.

Az a zsirosszáju hortobágyi ripök, az a Karakán Marzi tudod édes Matyim! a gulyánál bizony nem igen olvasta gróf Festetics Leo aesthetikáját, a miből a tehén farának saloni kifejezést tudna adni, — de mind azonált az ő originális kifejezésének mindenkor salvus conductus adathatik, a mig az előkelő haute volée léha

klubbja nem resteli megszőrpölni a tejes kávé, a minék főbb alkatrésze a tejsűrű, közeli szomszédságából ered a tehén farának, s így a míg evvel bir valaki simpatirozni, bizony ne restelje egyszersmind ki mondani sem azon szerény állatnak se azt a részét, a mely nélkül míg a propagationis systhema és theoria existál — se tejes kávé, se csokoládét, se fagyaltot, sem éremet, nem fog szopogatni, az a haute ereme!!! melynek elolvasásától úgy véletlenül elirtózik, mikor Ludas Matyiból akar egy kis szórakozást szerezni magának.

Hogy Karakán Marci néha nagyon is a marhák közzül beszél életre való lapodba, ez áll édes Mátyásom! de miután ez a jó kis lapod az eredetiségek — őszinteségek, s a tiszta igasság szavainak tolmátsza, a mi perze az aesthetiko civilizált pantalono crinolizált haute ereme kétszínü elvével nem egyezik: lehetetlen volt úgy nem nyilatkoznom, hogy kitűzött demokratikus elvedet, melylyel egyszersmind szegény Marczit is felkarolod, ne védelmezzem. Neked úgy sem elved az, hogy „mundus vult decipi — decipiatur ergo.“ Ergo míg a téhénnek fara lesz, ne mondjuk azt a szájnak vagy más értetlenségnek, — legyünk mindenben eredetiek, őszinték mert csak ezen sajátságokon alapulhat az igazság. Ezt tartja szerető bátyád

Csalán Péter.

Deák-példabeszédek magyarosítása,

azok részére, kik e holt nyelvet nem ismerik.

1. **Parva sapientia regitur mundus.** A kisbéres is el tud hajtani hat ökröt, ha járomba van fogva.
2. **Sapientia pauca.** Bolondnak fapénz is jó — vagyis a számár a dögöt is úgy elviszi a hátán mint gazdáját.
3. **Si vis pacem para bellum.** Ha meg szereted a más feleségét, veszítsd össze az urával, azután szökj el véle.
4. **Qui tacet consentit.** A ki hallgat és egy szót sem szól az országgyűlésen, sokkal jobb mintha bolondot beszélne.
5. **Magna ingenia conveniunt.** Varju, holló dögre gyűl, csakhogy jóllakhassék belölle.
6. **Finis coronat opus.** Alkotmányos bolondságnak adósság a vége.
7. **Magis mutus quam piscis.** Némább mint sok országgyűlési követ.
8. **Asinus in pelle leonis.** X vármegye követje a jobboldalon.
9. **Homo sum nihil humani a me alienum esse puto.** Minden fényes hivatalt, és olyan állást sőt mindent mást is elvállalok a miért jól megfizetnek, mert a gazdag opportunitás jobb a szegény becsületességnél.
10. **In vino est veritas.** A pénzben az igazság és Deák bácsinál.
11. **Honores mutant mores.** Ha valaki miniszter mingyárt más képet vág a szegény emberre.
12. **Tempora mutantur et nos mutamur in illis.** Majd haza jön még Kossuth és bezzeg más világ lesz akkor.

A domák.

A pataki iskola egyik tanárának az a saját-ságos szokása volt, hogy előadás előtt rendszeren a kollegium kapuja előtt vagy alatt sétálgatott, csipős megjegyzéseivel boszantva a ki és be járó deákokat.

Egy ily séta alkalmával feltekint egyszer az iskola emeletébe s látja, hogy az egyik ablakban egy diák félig kihajolva, hosszuszáru pipájából ugyancsak eregeti a bodorfüstöt; nézi nézi a deákot a tanár oly szemekkel, mintha azt mondta volna, hogy mersz ott füstölni Nebuló tanárod szemelättára? de biz a deák cseppet sem konfundálta magát, hanem tovább pipált.

A tanár ur ezen vakmerőségen dühbe jövéen mérgeesen felkiált a deákhöz: „enye amice! de hosszú rudra szurta ki azt a tökököt.“

— Óvatosnak kell lennem tanár ur — mert sok disznó jár itt fel s alá, félek, hogy lekapja, — üté vissza deákuunk a tromfot. Még a tanár ur is szétnézett ám, hogy hallotta e valaki?

Nagy kedve kerekedett a cigánynak a vadászatra, azoiban e tilos lévén, a vadászmesternek addig addig könyörge, hogy vigye el magával legalább csak egyszer nyulászni, hogy végre is a vadászmester teljesíté a more kívánságát.

Lesbe állítván tehát a cigányt — figyelemzeté, hogy jól vigyázzon, ha rá lö a nyulra hát elne hibázza, mire a more megnyugtatólag mondá: „dehogy hibázson, dehogy hibázson, hanem majd csak fibe lövöm, hogy meg ne sántuljon.“

Az egyszeri cigány azt álmodta, hogy valaki neki egy marok bankót adott, reggel aztán mihelyt szemét felnyitotta, azonnal a markába nézett, de biz abban nem vala egy fitying sem.

Nagy szomoruan elnyújtózkodik tehát ismét s markát kitartva felsohajt: no uram! tedd ide még egyszer.

Arra kérte a cigány baka káplárját, hogy írjon neki egy levelet, hadd küldje el azt szüleihez.

„Hát aztán mit irjak?“ kérdi a káplár a morét.

— Hát csak azst írja meg vitizs káplár uram! de csak úgy a nágyából, hogy j j! . . . jaj! jaj! . . . a tebbit azstán majd tudja a dáde mi bajom?

Napoleon szövetségest keres.

Szapperblő! úgy veszem észre hogy az én kedves kollégáim buvósdit játszanak.

Tigriskörmök.

Megáll a józsefvárosi német ajku de magyar lelkű választó a szavazatszedők előtt, s csak vakarja a fejét de sehogyse jut eszébe jelöltjének neve. Kérdi végre tőle az elnök, melyik párttal akar tartani?

„Hát a majoritással.“

— A majoritás Csernátóny részén van eddig, — mondá bosszusan az elnök, ki melleleg mondva dühös ráthista vala.

„Ja ja Csernátóni soll leben,“ — kiáltá a polgártárs örülve, hogy az elfelejtett nevet szájába adta az elnök.

Némely újonnan választott tisztviselőink és miniszteriális tanácsosaink, míg meg nem választattak vagy ki nem nevezettek, úgy heneztek mintha egyedül tőlük függött volna a haza boldogsága, most meg hát épen semmit sem tesznek. Ezekkel is úgy jártunk, mint az egyszeri ember a lovával, a mely akkorára elfáradt, mire a rud mellé vezette.

Azt mondják, hogy Magyarországból mind elrepült már a kétfejű sas. El az ördögbe? dehogyan repült, dehogyan repült, maradt itt még elég — ma is kaptam egyet Szolnokról a postapecséten, és azon a sasos pecséten az is rajta van, hogy „k. k. Postamt.“ Talán a szolnoki postamester urat nem kötelezi a magyar miniszterium által kiadott rendelet? Kikell annak a kétfejű sasnak tekerni a nyakát és aztán elő azzal a magyar ezimerral és magyar nyelvel mindenütt és mindenre Herr Postmáister! Amen.

Csernátóny képviselő választása első tünemény az édes hazában, mely a megválasztottnak egyetlen egy krajzárjába sem került. Eszerint a siker nem kivott, hanem valósággal kivott.

Hírlik hogy Klapkát honvédelmi miniszterré fogják kinevezni.

Ugyan mire? hisz az egész honvédelmi miniszterium teendőjét elvégzi maga Benárd tanácsos ur, és mégis marad neki naponként 24 órája az ... ásitásra.

A ki másnak vermet ás, maga esik bele.

Napoleon. Segítség, segítség! kutba estem ki huz ki?

Beust. Megállj pajtás! majd kihuzlak én.

Andrássy. Huzod a pokolba . . . azt akarod, hogy téged is maga után rántsön.

A jászladányi választó atyafiak, bizonyosan nem tudják azt a régi közmondást: „egy ezinezárból kitelik tíz zsidó és mégis marad három cigány” mert ha tudták volna, talán nem követtek volna el oly elvkövetkezetlenséget, hogy a magyar haza legdicsebb fia Kossuth Lajos meghívása után Pompéri János urat léptessék fel jelöltül, és oly dühösen harcoljanak mellette, hogy csak fél szavazattal bukhatott meg szerencsésen Pompéri ur.

A kormánytámogató lapok s azok között különösen az „Esti lap” már egész tonta tengert elfolyattak annak elméleti bebizonyítására, hogy 48 törvények gyakorlatiatlanok, azt szeretnék persze, ha hozsánát kiáltanánk az adóekzekutióknak. Ugyan nem jó volna e már egyszer ezeknek a jó madaraknak kedvéért felpróbálni azt a 48-at, hogy hát ugyan meddig állhatna fel a gyakorlatban? no csak úgy próbára!

Az aszódi posta-expeditor, ki magát főfő postamesternek képzei, mint halljuk — nem igen nagybarátja Ludas Matyinak, mert ha valami becsületes polgártárs lapunkra ő posta-mesterségénél kíván előfizetni, rendesen így nyilatkozik: ugyan minek teszi már azt, inkább igya meg azt a forintot.

Bizony kár a maga gseftjét rontani posta-expeditor ur! hiszen több haszna van egy előfizető után a posta-hivatalnak, mint a lapszerkesztőségnek. Na majd viszonos barátságból ajánlani fogjuk önt a közlekedési miniszteriumnak, mint a hivatal egyik buzgó hátramozdítóját.

A pestiek nyáron által falura kíváncsoznak esendőt és friss levegőt élvezni. A falusiak pedig Pestre kíváncsoznak, hogy esendőséget élvezhetnének, mert a vidéken most hétszámra ugatják a kutyák azokat a bizonyos embereket, kik az adót dobolják.

Egy basáskodó ispán.

Van a cseresznyési pusztán
Egy hatalmas uri ispán!
Kevély is mint egy Döbrögi!
Zsarolását a nép nyögi.

Nő a hasa, telik zsebe,
Bezzeg ki is nyílt a szeme;
Huz, von, nem néz semmi jogot:
Csakhogy szerezzon birtokot.

Cselédje bár legjobb légyen —
Változik az minden héten.
Mert ki híven szolgál neki —
Azt is litleggel fizeti.

A kap nála kihallgatást,
Ki visz néki csirkét, tojást,
Hizott disznót, vagy tehenet,
Másképp hozzá be nem mehet.

Sajnos, hogy egy uradalom
E Döbrögi kézben vagyton,
Kinek a pénz, pénz istene!
És a szegény? csakis ebe?

Jeremiás.

A kajtárok eredete.

Ugyan atyámfiak! ki ne ismerte volna azokat a muszkasisakos és lófarkas, később fekete kakastollas zsandárokat, kik a Bachhuszárok testőreit képezték?

Bár csak ne ismertük volna őket sohase!

Mingyárt az ötvenes évek elején Nagy-Körös és Köcskemét városa ősi szokás szerint a felett versenge egymással, hogy melyik városé legyen már a dicsőség a Bach mandarintól elrendelt törvénytörvényeket felállíthatni. Miképp történhetett aztán, azt nem tudom, de elég az hozzá, hogy a győztes Köcskemét városa lón.

Valami Kajtár nevű segédbíró elküldetett tehát a megye főnök által Köcskemétre, hogy ottan a törvény-
szék részére illő helyiséget keressen ki. Talált is nagy kutatás után Kajtár uram a piaristák épületében elég tágas helyet, mely igen célirányos vala az igazság kiszolgáltatására, már csak azon egyetlen egy oknál fogva is, mivel ezen igazság osztogató hivatali helyiségnek két kapuja vala. Egyiken bemehetett az igazság, a másikon pedig kijöhetett.

Midőn aztán sorra jár a kiküldött segédbíró ur a szerzet igazgatójával a kolostor ezelláit, miértöleg s fontoskodó képpel jegyzé meg: „no e jó lesz elnöki szobának, — e meg tanásteremnek, — e meg irodának stb. stb.

A kiküldött bíró távoztakor kérde aztán a megrémült szerzet igazgatója: „ugyan kérem alássan nagyságodat, kihez legyen szerencsém?

— Én kajtár vagyok — felele vissza röviden a kiküldött bíró.

Nosza rajta, szalad az igazgató a polgármesterhez keservesen panaszolva, hogy végök van, jönnek a kajtárok, minő labancz világban él a város, — nem elég hogy meg van rakva zsandárokkal, most ime meg már a kajtárok is oda fészkelődnek — szentül híven, hogy a Kajtár vezetéknev valami olyasféle intézményt jelent, minő a z s a n d á r.

De itt még nincs vége a dolognak, mert a kajtár szót aztán Köcskemét városa polgárai mindazokra alkalmazták, kik a Bach és Schmerling korszakban bármilyen hivatalt vállaltak el, annyira, hogy az akkori megyefőnök mogyoró pálezával volt kénytelen interválni azoknál, kik a Bach huszárokat kajtároknak czimeztették; de mindezek daczára még mai napig is megmaradt a kajtár szó Köcskeméten, tessék Nagy-Köröst megkérdezni.

Kaparkl.

Pattantyuk.

Még a finánczolatlan világba, Pozsonyból lejöttünk vakációra Roszkai M. kedves tanuló társammal, Komáromba.

Ismerősök lévén egy igen jó módu, de még jobb gazdasszony uri asszonysággal, a ki rettetes módon tubákkolt, látogatást tettünk nálla. Éppen a mint meglátogattuk fain jó laskának való tésztát nyujtott a táblán, s mignyujtotta, az orra hegyén meg mindég ott libegett egy csepp tubáklé. Kezet csókoltunk more patrio, — s kérde tőlünk: „na fiuk hát itt maradtok e nálam ebéden?“ Mire mink össze néztünk, s látván az orra végén libegő barna cseppet, az ottani szójárás szerént mondám, hogy, „már hiszen ugy cseppen, hogy itt maradunk, ugy cseppen, hogy nem maradunk.“

De biz alig végeztük el az ígéretet, s a barna tubáklé épp a tészta közepére cseppent, a mit a néni — mintha liszttel kemé be a tésztát, széjjel mázolt; — már ekkor nekünk is végig futott a hideg a hátunkon, s őszintén megmondtuk, hogy ugy cseppent, hogy nem maradhatunk ebéden, mert másuvá vagyunk hiva.

Hajdanába volt Sz. megyének egy hatalmas vasgyuró erős kortes-vezére, a ki két köből kölest a hona alá vett, elvitte a malomba, meg őreltette kásának megfőzette, és megette maga. (hm! hm! na már édes olvasóm ez az utolja nem igaz, ezt magam is megvallom, hanem hát hogy az adoma annál inpozántabb legyék, csak azért íram így, kételkedni szabad benne.) elég az hozzá, hogy ez a robusztus ember egyszer a kál-lói restorátzion lévén, az ellenpártiaktól a megye háza keményébe szorítottatott. Ezután nem sok időre, borozás közben egy társaságba ugy nyilatkozott, hogy ő nem tudja mi az a félelem? mi az a megijjedés? Hanem a X . . . i plébános véletlenül ott lévén, szemére veté s megmagyarázá, hogy a félelem az, a mikor az embert a restorátzion a keménybe szoritják. Mire kortes vezér ur czáfolatul azt mondá, hogy a nem volt félelem, hanem csak önvédelmi óvakodás.

Bizonyos kálomista papi testület néhány éve szörnyen esenkedett saját fizetésének ezüst pénzre való változtatásaért, s a nép ellentállása daczára ki is vitte szerencsésen. Ezen vérszemmet kaptak káplánjaik is, — kiket köztünk legyen mondva mai napság is 50 mond ötven váltó forintjával fizetnek évenként! s kérték, hogy miután úgy is ők huzzák az egész papiterhet s a principalis urak csak a jó conventiót huzzák és ezért pipáznak: hát a káplánok fizetése is emeltessék fel ezüstre. Az okos szónak nem is szegte szárnyát a lelki czéh, — felemelte a káplánok fizetését 50 váltó forintról 20 azaz husz pengőre, és most már ennyi az évi sallárium. Ebben a vicz az, hogy szent igaz.

Egy falusi kisbíró nagyon haragudott az öreg bíróra, ki mellesleg mondva szerette a pohár fenekét égfelé emelgetni, — s ahol csak szerét tehette nem mulasztotta el boszantani, miért természetesen aztán a kaloda sem maradt el; de ez nem használt semmit, csak fokozta az ellenséges indulatot.

Egyszer a többek között az adót kellett ki dobolnia. A kis bíró vette a dobot s verte azt hatalmasan, hogy minél több nép esődüljön össze az ujság hallására. Midőn látta, hogy a nép meglehetősen számmal várakozik, s a bíró uram is kidugta kurta pipa szárba ütött fejét az ablakon, — ekképen adta hírül a tudni valót: „tudtára adatatik a becsületes helység lakosainak, hogy a portiót mindenki befizesse három nap alatt, — de minthogy bíró uram napközben mindig részeg — jó lesz ha éjszaka viszik hozzá kendtek az adót.“

Házasodott egy jó módu falusi gazdának a fia, a ki éppen a tiszteletes ur komája volt, már tudniillik a gazda volt komája a papnak nem a fija. Mikor aztán a kihirdetés végett elméne gazd-uram tiszteletes uramhoz, szóbeszédbe jött az is, hogy meik már jobb, ha fiu gyermeke lesz a házas párnak, vagy leány?

„Jobb a leány lássa kigyelmed!“ mond a tiszteletes uram, „mert a leánynak csak annyi a kívánsága, hogy „csinálják bábót édes apám,“ de már a fiu lássa kigyelmed mindig arra erölteti kigyelmedet, hogy csinálják lovat.“

Egy jobboldali képviselőjelölt emlékkönyvébe.

Azon elvnel fogva — melyet követ,
Soha nem lesz nálunk követ!
S azok vetnek önre követ...
Kiket jellemben nem követ.

Ki mire emlékszik vissza 1848-ra.

Ha a X . . . i barompásztort vagyis tehéncsordást — megkérdeznél valaki, hogy miről emlékezetes előtte 48? csak elkáromkodná magát, s felelet nélkül hagyná a kérdezőt. Azonban az eset nem mindennapi lévén, elmeséljük azt röviden olvasóinknak.

Bizony már meg nem mondom, hogy melyik holnap, melyik napja délutánján volt, midőn egy pár ezred vasas német X . . . en állomásozott. Ugyan azon nap délutáni órájában egy kurta csapásokban több borozók között ott volt a marha pásztor is, ki, dicséretére legyen mondva — oly remekül kezelte hosszú hársfa kürtjét, hogy bármely ezred trombitásának be illett volna. Épen ezen művészete hozta rá a bajt. Addig ócsárolták, addig boszantották a borozó társak emberünket — hogy 15 iteze borba fogadva megígérte, hogy estére az egész német sereget ki rukkoltatja.

Mikor aztán beesteledett, emberünk gubája alá dugván hosszú kürtjét egy emelkedett helyen meg huzza magát s con amore fujja a riadót. Lőn lótás futás a városban, mintha csak Klapka huszárjai száguldoztak volna a környéken. Ki rukkolt az ezred trombitása is, s miután látta, hogy gonosz szellemek üznek vele játékot, — mert bár az egész vasas sereg együtt volt, a riadó olykor olykor még is ismétlődött, — saját trombitája pedig oldalán logott.

De hát mi maradhat titokban a nap alatt? Napfényre jött a pásztor művészete is, s az ezredestől huszonöt vonás utalványoztatott is számára, de nem forintokból, hanem afféle jó mogyorófából készült káplárpálczából. No de megnyerte a tizenöt iteze bort is, csak szerette volna, hogy ha már ezt jó embereivel megosztá, — abból a huszonötből is jutathatott volna nekik. Nem jó volt abban az időben ilyen tréfákat csinálni.

A 21-ik számban közölt betűtalánynak megfejtése:

Csernátony Lajos.

Megfejtették:

H. L., Pestről. **Ifj. Oláh Károly** és **ifj. Györi Ferencz**, Debreczenből. **Körmöczki Mari**, **Bódy Imre**, Gedellőről. **Merle Béla**, Fehérvárról. **Kaszó Elek**, Debreczenből. **Ifj. Szép Sándor**, Debreczenből. **Pap Béla**, Vácziól. **Czigány Gyula**, Györiből. **Sebestyén Zsigmond**, Pestről. **Feldmann Gizella**, Gönczről. **K. A.**, Vácziól. **Pivonkay József**, Táplányból. **Ifj. Kállay Rudolf**, Kis-Cseréről. **Jankovics J.**, Bánbő. **Weisz Gyula**, Pestről. **Nemess Sándor**, Csepregből. **Ifj. Kárpj József**, Szathmárról. **Bódisz István** és **Darabos Lajos**, Bodméről. **Nyíri István**, B.-Böszörményből. **Telbisz Károly**, Csanádról. **Priváry József**, Szegedről. **Erber Károly**, Pestről. **Szentendrey Károly**, Pankótáról. **Frankhauszer József**, Budakesziről. **Farkas Gyula**, Csánból. **Hamorszky István**, Nagy-Szabenzől. **Péter Gábor**, Vértesről. **Szuolics Károly**, Répicházáról. **Ifj. Kabdebó Kálmán**, Talpasról. **Horváth Gábor**, Milotáról. **Oldal János**, Csávosról. **Schwarz Ármán**, K. Körösről.

Politikai diszkurszus

Iezik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Ni ni szomszéd! mit akarok kérdeni, olvasta már Kossuthnak a váézi választókerület elnökéhez küldött válaszát?

Iezik. Ulvastham-ekhedves Mihály gazda? elulvastham egymásotán hárumszor, a Kóbi lében fiam kétszer.

Mihály. Nos hát mit szól hozzá a szomszéd? hogy tesszik?

Iezik. Hát azt mondodom hallja khend! hogy Kossuthnak ez a válasza olyan ünbeschrien! olyan nagyszerő, mint a thiz pharancsulat, melyet Mozes a zsidó nemzeth megmentője a khütáblán hozott le a sinai hegyről. Haszt e gevüre Mihály hácsi! valamint az megmarad, míg csak egy zsidó lesz a világun, megmarad még akkhur is, ha megemanczipálnák, . . . Kossuth ezen válasza is thodja khend, annak minden sura, minden betője megfug maradni, — míg csak egy beesölethes magyar ember lesz az ur-szághban.

Mihály. Ennye de a kedvem szerint beszél szomszéd! szeretném a száját megaranyozni.

Iezik. Vasz zógt khend khedves Miskha hátya! megaranyozni? ha minden ember száját megakharná khend musthan aranyozni, a ki ógy érez, a khinek a lelkhő ógy rüpdes ürümében mint Ieziknek, igazi hárum prubás arannyal . . . numerá drei . . . akkhur khedves lenne khendnek az a száz ezer khürmüezi arany a mit ü Fülsige a hunvidek üzvegyei és árváinak ajándékozott, de a mibül még azok az üzvegyek és árvák eddig egy shein grislit sem láthtak.

Mihály. Bizony pedig már társulatok és magánosok is szép üzvegeket ajánlottak arra a honvédalapra, s a segélyel még is úgy késedelmeznek az illetők, mintha csak saját zsebökből kellene kiadni, — hiába figurálnak a honvédelmi miniszter, a honvéd egyletek, — különösen ez a pesti központi választmány mintha aludnék, úgy viseli magát. Nincs semmi erély, semmi eselekvési szilárd akarat benne, szóval én mindezekből csak azt látom Iezik szomszéd! hogy az egész honvédügy csak olyan eltürt komédia, — melynek — ha a kormány csak kissé is megerősödhetik — tüstént a nyakára fog hágni.

Iezik. Thükilletesen igazságha van khendnek Mihály gazda, suk szegény üzvegynek és árváknak majd esakh akkhur gyün az a segély, mikhur már késü lesz. Thodja khend, a czigány is addig kuplaltatta a luvát, hogy mikhur már megszukta vulna a khuplalást, akkhur düglütthe meg.

Kis káté.

Kérdés. Mond meg atyámfia!

Menyiben követik azok
A hongyülés jobb felében
Ülő és dühös szavazók . . .
Várna és vaskapu körül
Duló csatákban elesett —
S örök honfi emlék között
Nyugvó magyar jeleseket?

Felelet. Anyiban hogy hát

A magyar nyelvet beszélük,
S aztán ők is a (pántlikán
Fityegő) keresztet védik.

Szittyá Puff.

Ludas Matyi gyorspostája.

Ast mondják, hogy a muska
Megbolondult volna?
Azs azs csak a császárja!
De ninesen jó dolga.
Nagyobb baj annál, azs hogy
A „Magyarok Ujságát“
Melyben Kossuth válasa volt
Tegnap elkonfiskálták.
Nese neked szabad sajtó!
Ha a kormány is így sajtó!
A sor reánk is kerülhet, —
Matyi kálodában ülhet.

Papagálynak: „Az alkotmányos követ választás“ már későn érkezett, azonban nem múlja az idejét a jövő számban sem.

Zalabérnak: „Elvennélek“ nem érte meg a 8 krajczárt, mit a bérmentetlen levélért fizettünk, bizony drága egy rossz vers a.

Gyengénszúrónak: ha kívül rajta lesz, hogy öntől jó a level . . . elfogadjuk.

Több előfizetőinknek: bizonyosan valami osztrák-magyarok közös ügyeskedésekkel, példányokkal, kik a Matyit csak potyára olvasgatják; azért kapják később. Sziveskedjenek megnézni a bélyegen mindig a pesti feladás dátumát, megfogják látni, — hogy ott a vidéki postákon van a hiba; erről pedig még Gorove miniszter ur sem tehet egyhamar.

S . . . Lillának Runyába: sokat foglalkozunk veled! úgy várjuk azt a levelet.

Szapuló Matyinnak:

Magam is eleget szapulom és mosom,
Hogy mint főzhetnénk ki a dolgot okoson.
Sokkal könnyebben lehet szövetséget kötni Napoléonnal.
Mint egy pesti kiadóval

Murányallyinnak:

Csak azt huzza be Verebi!
Kinek tele van a zsebi.
Okos embert rá nem szedi . . .
Mivel az elhessegeti.

Tisztelt előfizetőinket, kik septemberig fizettek elő, kérjük előfizetéseik megújítására.